

7

เมื่อลวงเข้ายามราตรี ลูกค้าในโรงเตี๊ยมส่วนใหญ่ต่างกินอาหารคั่วจน อิ่มหน้าสำราญ และแยกย้ายกันไปพักผ่อน เหลืออยู่เพียงไม่กี่โต๊ะเท่านั้น ที่ยังคงนั่งสนทนาร่ำสุรากันต่อไป เมืองจินซาแห่งนี้มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น แม้อากาศร้อนคือนครบรรยาการยังคงคึกคักมีชีวิตชีวา ไม่เงียบเหงา น่าเบื่อเช่นเมืองตามชนบททั่วไป

เสียงสนทนาดังแว่วมาจากลูกค้าที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่โต๊ะเป็นระยะ ๆ ทว่าหากมองไปทางโต๊ะข้างประตูจะรู้สึกได้ในทันทีว่ามันเงียบจนผิดแผกแตกต่างไป โต๊ะตัวนั้นมีคนนั่งอยู่เพียงสองคน คนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคน สวมงอบใส่ชุดดำ แววดาหนังลึบซ่อนความรู้สึก ถึงแม้ตะเกียบในมือจะขยับ เคลื่อนไหว แต่สองตากลับกวาดมองสังเกตการณ์ไปโดยรอบ ส่วนสาวน้อยที่นั่งอยู่ด้านข้างดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอย่างมาก สองตากลมโตสุกใสดูจสายน้ำ ประดับด้วยขนตายาวงอนเป็นแผง ขวนให้ผู้คนอดใจไม่ได้ที่จะเหลือบมอง

สักหลายแวน

"องค์..."

ชายกลางคนเพิ่งจะเอ่ยคำก็ถูกสาวน้อยถลึงตาเตือนจนต้องรีบหุบปาก
กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก รีบเปลี่ยนคำเรียกหาใหม่ว่า

"คุณหนู กินอาหารค่ำเสร็จสมควรได้เวลาพักผ่อนแล้ว ข้าน้อยได้สั่ง
ให้เด็กรับใช้ในโรงเตี๊ยมจัดห้องหับไว้ให้ท่านเรียบร้อยแล้ว"

"อาหวัง คราวต่อไปท่านอย่าได้เรียกผิดอีกเล่า"

สาวน้อยที่ถูกเรียกว่าคุณหนูน้ำเสียงไพเราะสดใสฟังดูเจี๊ยบแจ้ว
เสนาะหุ่ยงันัก

"ห้องฟ้าเพิ่งจะมีตักก็ต้องเข้านอนแล้วหรือ ช่วงที่ผ่านมาพวกเราใช้เวลา
ส่วนใหญ่อยู่แต่บนรถม้า กว่าที่จะเข้าเมืองมาได้ก็น่าเบื่อแทบตาย วันนี้ข้าอยาก
จะออกไปเดินเที่ยวเล่นสักหน่อย"

"คุณหนู ถึงแม้เมืองจินซาจะดูคึกคัก แต่ยามค่ำคืนมีอันตรายแอบแฝง
อยู่ทุกที่ อย่าออกไป..."

หวังเสียงรีบเอ่ยปากเตือน

"ที่ข้าอุตส่าห์หนีออกจากวังมาด้วยความยากลำบากก็เพื่อมานอนหลับ
อุตุที่นี้แหละหรือ หากท่านกังวลใจก็ตามมาสิ"

สาวน้อยกล่าวจบก็ลุกพรวดขึ้น

นอกจากควักเงินออกมาชำระค่าอาหารแล้วรีบติดตามไป หวังเสียง
ก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีก เขาคือองครักษ์พิทักษ์สาวน้อยนางนี้ เคยชินกับนิสัย
ซุกซนเอาแต่เล่นสนุกของนางมานานแล้ว แต่ทุกคราก็กังออดไม่ได้ที่จะ
กล่าวเตือน เขาทราบดีว่าชีวิตในวังของคุณหนูนั้นเจ็บเหงาอ้างว้างจนเกินไป

ดังนั้นทันทีที่มีโอกาส นางเป็นต้องคิดหาหนทางหลบหนีออกจากวัง คราวนี้เป็นการเดินทางล่องใต้เพื่อมายังเมืองจันทิ หวังว่าเมื่อฝ่าบาททรงทราบเรื่อง คงจะไม่ตกพระทัยจนเกินไบนัก ยิ่งไปกว่านั้น หวังว่าเมื่อเดินทางกลับไป แล้ว หัวของเขายังคงตั้งอยู่บนคออย่างปลอดภัยเช่นเดิม

ชยาชวีเล่อสวมอารมณ์สีเขียวอ่อน ทำให้แยกแยะนางจากความมืดของราตรีได้ไม่ยากนัก นางชวยเท้าก้าวฉับๆ เดินตรงไปข้างหน้า ในขณะที่หวังเสียงติดตามอย่างระแวดระวังภัยอยู่ด้านหลัง

"อาหวัง ท่านเคยบอกว่าเมืองจันทิคือรังของตงฟางตัว แล้วทีนี้พวกเราจะหาตัวเขาได้อย่างไร"

ชยาชวีเล่อพลันชะงักทำถาม

"ตงฟางตัว... พวกเราจะตามหาเขาไปเพื่ออะไรกัน"

หวังเสียงขมวดคิ้วมุ่น นิ้วหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

"ข้ารู้สึกสนใจอยากจะพบเขาสักครั้ง หลายวันก่อนก่อนที่ข้าจะออกจากวัง ข้าได้ยินเสด็จพี่และมหาอำมาตย์หลี่สนทนากันเรื่องภาษีเกลือ คนผู้นี้ช่างยโสโอหังยิ่งนัก ขนาดเสด็จพี่มีรับสั่งเรียกตัวตั้งหลายครั้งหลายครา เขาก็ไม่ยอมเดินทางมาเข้าเฝ้าฯ ข้าจึงอยากเห็นสักหน่อยว่าเขามีดีอะไรกัน"

ชยาชวีเล่อกล่าวพลางเบ้าปาก เห็นได้ชัดว่าไม่ยอมรับนับถือคนผู้นั้น

"คุณหนู!"

หวังเสียงรีบห้ามปรามนาง

"คนผู้นี้มีโชคนี่ท่านจะต่อแยะได้ ไม่เพียงเพราะอำนาจของเขายิ่งใหญ่คับฟ้า ยังเป็นเพราะตอนนี้พวกเราอยู่ในเมืองจันทิ มีโชอยู่ในเมืองหลวง แม้กระทั่งฝ่าบาทยังไม่สามารถแตะต้องคนผู้นี้ แล้วองค์หญิงโย..."

"อำนาจคับฟ้าอันใดกัน ต่อให้เขาร้ายกาจเพียงไรก็เป็นแค่พ่อค้าเกลือ หรือว่าอำนาจบารมีของเขาจะสูงส่งไปกว่าเสด็จพี่ของข้าอีกหรือ"

ชายชวีเผลอล่าวอย่างไม่ยินยอม

"หลายปีก่อนราชสำนักเคยคิดจะตั้งการค้าเกลือกลับเข้าสู่ส่วนกลาง ให้ทางการเป็นคนจัดการลำเลียงขนส่งและจัดจำหน่าย แต่ทว่าหลังจาก ตงฟางด้วงกุมการค้าเกลือทั้งแปดเมืองไว้ในมือได้แล้ว เรื่องนี้จึงกลับกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก ยิ่งไปกว่านั้น ในมือตงฟางตัวยังกุมอำนาจการขนส่งเสบียงอาหารทางน้ำ ลำพังแค่เกลือก็ทำให้เขามีอำนาจต่อรองอย่างเหลือล้นแล้ว หลังจากเขารวบอำนาจการค้าเกลือและการขนส่งไว้ในมือได้ ราชสำนักก็หมดหนทางจะต่อกรกับเขาอีกต่อไป"

หวังเสียงพยายามอธิบายอย่างเต็มที่เพื่อบรรเทาความอยากรู้อยากเห็นของคุณหนู แต่ทว่าคำพูดของเขากลับทำให้นางสนใจใคร่รู้หนักขึ้นไปอีก

"ท่านหมายความว่านอกจากตงฟางตัวยังกุมการค้าเกลือไว้ในมือ เขายังกุมอำนาจด้านการขนส่งเสบียงทางน้ำอีกหรือ มิน่าเล่าพระพักตร์ของเสด็จพี่ถึงได้ดูสิ้นหวังถึงเพียงนั้น ข้ายังคิดว่าหากคนผู้นี้เสียอิทธิพลมากสัก เหตุใดจึงไม่ใช้คนไปจับตัวมาลงทัณฑ์เสีย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การค้าเกลือก็อยู่ในการดูแลของราชสำนัก โฉนตงฟางตัวยิ่งกล้าไม่เห็นเสด็จพี่อยู่ในสายตาเช่นนี้"

"ตั้งนั้นเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องใหญ่ คุณหนูอย่าได้สอดเท้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวเลยจะดีกว่า อีกอย่าง หากเกิดเรื่องอันใดขึ้นมา เกรงว่าข่าวคราวจะแพร่สะพัดกลับไปยังเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว การเดินทางมาที่เยวภาคใต้ของคุณหนูคงต้องสิ้นสุดลงเร็วกว่าที่คิด"

"เอาเถอะน่า ข้ารู้แล้ว แต่ข้าอยากไปดูท่าเรือสักหน่อย ได้ยินว่าท่าเรือเมืองจินซามีเรือเทียบท่าจำนวนมากมายันนับไม่ถ้วน สินค้าจากเหนือจรดใต้ล้วนมีอยู่ครบครัน ข้าอยากจะไปชมดูด้วยตาตัวเอง"

เมืองจินซาตั้งอยู่ตรงแนวบรรจบระหว่างแม่น้ำซาเจียงและแม่น้ำฝานเจียง เป็นเขตการค้าที่สำคัญแห่งหนึ่ง กิจกรรมการติดต่อซื้อขายจึงมีความคึกคักมากเป็นพิเศษ ผู้คนต่างคิดจะมาร่อนหาทองที่นั่นกันทั้งนั้น พอไม่นานวันเข้าเมืองแห่งนี้จึงถูกขนานนามว่าเมืองทรายทองคำ

นอกจากนี้เนื่องจากแม่น้ำซาเจียงมีเลนทรายมาก หากพ่อค้าลำเลียงสินค้ามาทางแม่น้ำฝานเจียง ก็จะต้องแวะเปลี่ยนเรือที่เมืองจินซาเป็นเรือที่กินน้ำตื้นกว่า จึงจะสามารถลำเลียงสินค้าไปส่งยังเมืองอื่นๆ ซึ่งอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำซาเจียง ดังนั้นท่าเรือเมืองจินซาจึงกลายเป็นท่าเรือที่คึกคักที่สุดไปโดยปริยาย

"เอาเถอะ แต่คุณหนูจะต้องรับปากข้า อย่าได้ปมปมว่าความเป็นอันขาด" หวังเสียงอดย้าเตือนอีกคราไม่ได้

ชย๋าชวีเล่าเพียงปรายตามองมาแวบหนึ่ง ทว่าแค่นี้ก็เพียงพอให้หวังเสียงรู้สึกตัวว่านางกำลังรำคาญที่เขาปากมาก

อันที่จริงเขาอาภักขาความปลอดภัยของคหฺงฉิงสิบสี่องค์นี้มานานหลายปีแล้ว แทบจะเรียกได้ว่ามองเห็นนางเติบโตใหญ่มากับตา เขตพระราชวังชั้นในมีแต่ความเงียบเหงาวังเวง กอปรกับพระมารดาของคหฺงฉิงสิบสี่สิ้นพระชนม์ไปตั้งแต่นางยังเยาว์วัยนัก ปกตินอกจากพระเชษฐาคนที่ห้าซึ่งก็คือจักรพรรดิองค์ปัจจุบันแล้ว น้อยคนนักที่แวะเวียนไปเยี่ยมนาง ทว่ายามนี้พระญาติสนิทคนเดียวที่นางมีอยู่ก็ทรงยุ่งุ่นวายอยู่กับงานบริหารประเทศ

หนึ่งเดือนที่ผ่านมามาได้เสด็จไปหานางแม่แต่ครั้งเดียว ดังนั้นนางย่อมรู้สึก
อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเป็นธรรมดา เพราะเหตุนี้เมื่อองค์หญิงคิดแผนการ
ร้อยเล่ห์เพทุบายเพื่อจะออกจากวัง เขาก็มิได้ขัดขวางอย่างเต็มความสามารถ
นัก

เขารู้นิสัยเจ้านายน้อยองค์นี้เป็นอย่างดี หากนางตัดสินใจทำอะไร
แล้วต่อให้ข้าอาสาศบตัวก็จริงไว้ไม่อยู่ ยังดีที่องค์หญิงแม้จะดื้อรั้นเอาแต่ใจ
อยู่บ้าง แต่อย่างน้อยก็เป็นเจ้านายที่ใส่พระทัยบริวารรอบข้าง หากพวกเขา
ดักเตือน นางจะระมัดระวังตัวไม่ก่อเรื่องขึ้น เพียงแต่การเที่ยวเตร็ดเตร่ใน
เมืองหลวงเป็นเรื่องหนึ่ง การวิ่งเทลิดมาถึงดินแดนทางไต้นั้นก็เป็นเรื่อง
หนึ่ง หวังว่าหลังจากฝ่าบาททรงทราบเรื่องแล้วคงไม่ถึงกับมีรับสั่งตัดหัวเขา
เป็นใช้ได้

"อู๊ย! ที่นั่นคึกคักดีจังเลย"

เมื่อมาถึงริมท่า ดวงตาชายาซึ่งเผลอก็เจิดจ้าเป็นประกาย

ที่ท่าเรือมีเรือจำนวนมากมายจอดเรียงรายกันเต็มไปหมด ทั้งเรือเล็ก
เรือใหญ่ รูปร่างผิผิวแตกต่างกันหลายชนิด สินค้าที่บรรทุกมาก็มี
มากมายไม่ซ้ำประเภท ถึงแม้ตอนนี้จะล่องเลยเข้ายามดึก แต่ท่าเรือยังคง
จุดคบไฟไว้สว่างโร่ ทั้งยังมีคนงานมากมายกำลังขนถ่ายสินค้าขึ้นลงจาก
เรือเป็นระวิง ยังไม่ต้องพูดถึงบริเวณลึกลงเข้ามาในชายฝั่ง แผงขายของกิน
มากมายหลายชนิดวางตั้งเรียงรายอยู่เต็มไปหมด

แม้จะพูดได้ว่าเมืองหลวงเป็นสถานที่คึกคักมีชีวิตชีวาเป็นที่สุด แต่
ก็ปราศจากบรรยากาศแปลกตาน่าเราใจเช่นนี้ ริมฝีปากชายาซึ่งเผลอระบาย
ไปด้วยรอยยิ้มพร้อมทั้งเร่งฝีเท้าก้าวเร็วขึ้น รวากับว่าหากไม่รีบร้อนอีก

สักหน่อย นางจะตามจังหวะการเปลี่ยนแปลงของบรรยากาศที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่ทัน

"คุณหนู ที่นี่คนมาก อย่าชะล่าใจเป็นอันขาด"

หวังเสียงรีบตามประกบอยู่ข้างกายด้วยเกรงว่าคุณหนูของตนจะหายไป หรือไม่ก็ถูกคนงานหยาบกร้านของท่าเรือกระแทกชนเอา

สายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นระคนแตกตื่นยินดีของชาย่าขี้เลื่อกวามองไปถึงกองเรือที่จอดเรียงรายอย่างเป็นระเบียบก็สะดุดหยุดลง กระทั่งผีเท้าของนางก็ชะงักตามไปด้วย กองเรือที่จอดเรียงแถวอยู่ตรงหน้าดูคร่ำๆ มีประมาณสิบลำ ธงที่ปลิวสะบัดไปตามลมบนดาดฟ้าเรือล้วนมีตราประทับรูปดวงอาทิตย์พร้อมทั้งคำว่า 'ตงฟาง' สองคำ

"เรือเหล่านั้นล้วนเป็นของตงฟางตัวหมดเลยหรือ"

นางมองไปยังกองเรือขนเกลือที่จอดเรียงเป็นพืดอย่างประกาศศักดาตรงหน้า พลันตระหนักถึงอำนาจและอิทธิพลของบุคคลซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญถึงคนนี้เป็นครั้งแรก

เรือขนเกลือมีลักษณะพิเศษคือเป็นเรือท้องแบนกินน้ำไม่ลึก จึงสามารถแล่นผ่านผิวน้ำไปได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังมีความจุไม่เลวนักแน่นอนว่ายามที่เรือเหล่านี้มิได้ขนส่งเกลือก็จะถูกใช้เป็นเรือขนส่งสินค้าทั่วไป และเป็นเพราะเกลือมีราคาแพงลิบลัว เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกปล้นสะดมจนกลายเป็นความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง เรือขนเกลือที่จอดเทียบท่า ณ เมืองจินซาเหล่านี้จึงมีขนาดไม่ใหญ่โตนัก แต่กระนั้นยามเมื่อเรือสิบลำจอดเรียงรายเป็นแถวเป็นแนว ก็ยังคงแสดงถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่สะท้านใจคนยิ่งเมื่อทราบว่าเป็นเรือเหล่านี้บรรทุกเกลือซึ่งมีราคาแพงวดควรเมือง ก็ยิ่งชวน

ให้ผู้คนตื่นตะลึงจนตาค้าง

"คุณหนู ท่านอย่าเข้าไปใกล้กว่านี้อีกเลย เกือบบนเรือมีมูลค่าสูงคร
เมือง โดยทั่วไปพวกพ่อค้าจะจ้างคนงานเผ่ายามไว้ หากผลิผลามไปเกรง
ว่าจะล่วงเกินคนที่ไม่ควรต่อแยเข้า พวกเราควรระมัดระวังไว้ให้มากจะดีกว่า"

หวังเสียงกระซิบเตือนเบาๆ

เดิมทีชายวัยเฒ่าคิดจะหยุดเท้าลงตามคำตักเตือน แต่เมื่อเห็นการ
เคลื่อนไหวที่ท้ายเรือของเรือลำหนึ่งในบรรดานั้น นางก็อดก้าวไปข้างหน้า
อีกหลายก้าวมิได้

"คนเหล่านั้นดูท่าทางประหลาดพิกล พวกเขา กำลังขนถ่ายเกลือแต่
กลับแต่งกายแตกต่างไปจากคนงานตามท่าเรือทั่วไป อาหวัง ท่านว่าเป็น
เพราะมีคนรู้สึกขัดหูขัดตาตางฟงตัวผู้้นั้น จึงอาจมีคนคิดเล่นงานเขาไหม"

หวังเสียงสังเกตุก็พบว่า เป็นไปตามที่นางว่าจริง บริเวณท้ายเรือซึ่ง
มีดสลักว่าที่อื่นมีคนหลายคนกำลังลักลอบขนถ่ายสินค้าอยู่ แต่ละคนแบก
ถุงเกลือขึ้นวางใส่รถเข็นที่จอดแอบอยู่ในความมืด

"องค์หญิง พวกเรารีบไปจากที่นี่เร็วเข้า!"

เมื่อรู้สึกว่ปัญหา กำลังจะเยี่ยมกรายเข้ามา หวังเสียงกรี๊ดคว่าแขน
ของเจ้านาย ขณะคิดจะไข้พลังตัวเบาโลดแล่นจากไป พลันปรากฏร่างคน
กลุ่มหนึ่งพุ่งปราดออกมา ร่ายล้อมพวกตนไว้

"คิดจะหนีไปไหน หากกล้าพอที่จะหาเรื่องถึงในถิ่นของจักรพรรดิ
เกลือ ก็ต้องกล้าที่จะยอมรับผลที่ตามมาสิ!"

ผู้มาใหม่ตวาดลั่น เพียงอึดใจเสียงช้กอาวุธก็ดังขึ้นรอบด้าน ประกาย
ดาบและกระบี่แว่ววับกระจ่างตา

พวกที่ลักลอบขนเกลือเมื่อครู่รวมทั้งหวังเสียงและซย่าซวีเล่อล้วนถูก
ล้อมวงไว้ตรงกลาง

"ทุกท่าน นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิด!"

หวังเสียงรีบออกตัวอธิบาย แต่ทว่ากำปั้นและอาวุธของอีกฝ่ายได้ทยอย
จู่โจมเข้าใส่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาจึงได้แต่คุ้มครองความปลอดภัยของเจ้านาย
อย่างเต็มความสามารถ

"นี่ๆ ไม่มีตาหรือไร พวกเจ้ากำลังจับคนผิดแล้วนะ!"

ซย่าซวีเล่อหวาดเสียวขุ่นเคือง เมื่อแย่งอาวุธในมือฝ่ายตรงข้ามมาได้ก็
ตอบโต้กลับไปอย่างไม่เกรงใจ แต่น่าเสียดายที่ฝีมือของนางอ่อนแอจนเกินไป
ไม่นานจึงถูกจับกุมเอาไว้ได้

ผู้มาใหม่มีฝีมือไม่ใช่น้อย หวังเสียงต้องเผชิญหน้ากับกรลุ่มรุ่ม ทั้ง
ยังต้องปกป้องอารักขาเจ้านายของตนเองทำให้เขาไม่อาจลงมือได้อย่างเต็มที่
ไม่นานนักทั้งสองก็ถูกจับกุมพร้อมกับพวกลักลอบขนเกลือกลุ่มนั้น

"ปล่อยข้านะ!"

ซย่าซวีเล่อหันไปหวาดเสียวเกรี้ยวกราดใส่ชายคนที่ใช้เชือกรัดข้อมือ
นาง แหวตตาลูกโขงด้วยเพลิงโทสะ

มีคาด คนผู้นั้นกลับไม่แยแสสนใจ ยังคงควบคุมตัวนางออกเดินพลาง
ตะโกนสั่งคนอื่น ๆ

"นำตัวกลับไปให้หมด เจ้านายต้องการสอบปากคำด้วยตนเอง"

"นี่เจ้า...พวกเจ้า..."

ซย่าซวีเล่อเห็นพวกเขาไม่สนใจนางก็แผดเสียงร้องตะโกนไม่ได้หยุด
และแล้วปากก็ถูกผ้าขุ้มหนึ่งยัดใส่จนพูดไม่ออก

คราวนี้นอกจากใช้สายตาประหัดประหารผู้คน นางก็ไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้อีก

น่าโมโหหนัก! หากรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ฝึกวิทยายุทธ์ให้จริงจังสักหน่อย ก็ดีหรือ

และแล้วชยาชีวิตที่เล่นที่ถูกมัดมือโพล่หลัง ในปากมีเศษผ้าอุดอยู่ที่ถูกควบคุมตัวไปพร้อมกับคนอื่น ๆ ผู้ลงมือจับกุมซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีประสพการณ์และเตรียมการมาเป็นอย่างดีนำตัวทุกคนเดินทะเลเข้าสู่ซอยนั้นตัดผ่านออกซอยนี้อย่างแคล่วคล่องจนน่ามึนงง

ชยาชีวิตเล่นอย่างคับแค้นและไม่เต็มใจ โทสะลุกโชนราวเปลวเพลิงยังมีทันได้เที่ยวเล่นก็ถูกจับกุมอย่างไรเหตุผลเสียแล้ว นางอยากจะได้เห็นเสียเหลือเกินว่าใครกันที่ใจกล้าบังอาจจับกุมเชื้อพระวงศ์ของจักรพรรดิ เมื่อถึงเวลาที่นางสั่งตัดหัวคนผู้นี้ สงสัยเจ้าตัวคงคุกเข่าลงอ่อนวอนขอชีวิตแทบไม่ทันเป็นแน่

ขณะที่นางครุ่นคิดอยู่อย่างเดือดแค้น ทุกคนก็ถูกนำตัวเข้าไปในคุกหาสนหลังใหญ่แห่งหนึ่ง หลังจากเดินเลี้ยวลัดคดเคี้ยวไปมาอยู่ด้านในจนนางเริ่มตาพร่าลลาย ผู้นำทางก็หยุดชะงักลง

"คนถูกนำตัวมาแล้ว เจ้านายเล่า"

คนรับผิดขอการจับกุมครั้งนี้ถามชายที่เฝ้าประตูเบา ๆ

"กำลังรออยู่ด้านใน"

คนผู้นั้นตอบพร้อมทั้งเคาะประตูสองที หลังจากนั้นก็ผลักประตูให้เปิดออก